

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Chimosz

w obecności Protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej

przy udziale oskarżyciela publicznego J. K.

po rozpoznaniu w dniach 26 stycznia 2016 roku, 23 lutego 2016 roku i 22 marca 2016 roku

sprawy M. Z., córki R. i J., urodzonej (...) w P.,

oskarżonej o to, że działając w imieniu podatnika (...) Sp. Z o.o., NIP 716 – 279 – 92 – 09 w P., w okresie od 01 czerwca 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku wystawiła w sposób nierzetelny 4 szt. Faktur o numerach:

(...) z dnia 4 czerwca 2012 kwota netto 31.000,00 zł, VAT – 7.130,00 zł

(...) z dnia 11 czerwca 2012 kwota netto 30.000,00 zł, VAT – 6.900,00 zł

(...) z dnia 18 czerwca 2012 kwota netto 32.000,00 zł, VAT – 7.360,00 zł

(...) z dnia 25 czerwca 2012 kwota netto 19.000,00 zł, VAT – 4.370,00 zł

Na rzecz K. (...). A. Sp. J., NIP 506 – 007 – 84 – 16 z siedzibą w (...)-(...) R., ul. (...),

to jest o czyn z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

I. oskarżoną M. Z. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. skazuje ją na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B. kwotę 619 (sześćset dziewiętnaście) złotych 92 (dziewięćdziesiąt dwa) grosze tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu;

III. zwalnia oskarżoną M. Z. od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 500 / 15 **UZASADNIENIE**

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny:

M. Z. w okresie od 1 czerwca 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku pełniła funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.. Działając w imieniu spółki wystawiła w sposób nierzetelny cztery faktury VAT (nr (...) z dnia 4 czerwca 2012 roku na kwotę netto 31000 zł – należny podatek VAT: 7130 zł, nr (...) z dnia 11 czerwca 2012 roku na kwotę netto 30000 zł – należny podatek VAT: 6900 zł, nr (...) z dnia 18 czerwca 2012 roku na kwotę netto 32000 zł –

należny podatek VAT: 7360 zł, nr (...) z dnia 25 czerwca 2012 roku na kwotę netto 19000 zł – należny podatek VAT: 4370 zł), która to nierzetelność polegała na tym, że faktury nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Faktury zostały wystawione na rzecz K. (...). A. Sp. J. z siedzibą w R..

Wystawienie wyżej wymienionych faktur w sposób nierzetelny ujawniono w toku kontroli podatkowej, przeprowadzonej w dniu 10 maja 2013 roku przez pracowników (...) Referatu Kontroli Podatkowej upoważnionych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: zeznań świadek E. A. (k. 47v), informacji o popełnieniu przestępstwa/wykroczenia skarbowego (k. 1), ustalenia w podatku od towarów i usług związanych z kontrolą (k. 2), protokołu kontroli podatkowej (k. 3-8), informacji do sprawy (...) /446-51/13-K (k. 9), decyzji (k. 10-14), faktur (k. 16-19), danych o karalności (k. 29) oraz akt sprawy skarbowej KS/60- (...) (k. 1-54 tych akt).

Oskarżona M. Z. ma 41 lat i nie była uprzednio karana.

Przechodząc do oceny dowodów należy zauważyć, iż oskarżonej nie przesłuchano w żadnym stadium postępowania z uwagi na fakt, iż miejsce pobytu oskarżonej nie jest znane, a z informacji uzyskanych przez oskarżyciela publicznego od Policji wynika, że przebywa ona poza granicami kraju, czego konsekwencją było zastosowanie w sprawie postępowania w stosunku do nieobecnych – na zasadzie art. 173 § 1 k.k.s. oraz art. 175 § 1 k.k.s.

Świadek E. A. w swoich zeznaniach opisała sytuację od której rozpoczął się między nią, a oskarżoną konflikt. Jak zeznała, podczas jednej z wizyt w salonie kosmetycznym oskarżonej, ta próbowała na niej wymusić podpisanie faktur. Nie wiedząc jakich transakcji mają faktury dotyczyć świadek odmówiła ich podpisania, na co oskarżona poleciła swoim pracownikom nieobsługiwanie więcej E. A. w salonie. Jak zeznała, żadna z tych faktur nie miała odzwierciedlenia w rzeczywistości i spółka oskarżonej nigdy nie wykonywała usług, na które wystawione zostały faktury.

Zeznania E. A. nie zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w całości. Nie dano im wiary co do faktu, że kwoty, na jakie faktury zostały wystawione nie zostały przekazane na rzecz oskarżonej. Zeznania w tej części pozostają bowiem w całkowitej sprzeczności z protokołu kontroli podatkowej przeprowadzonej w firmie prowadzonej przez oskarżoną (k. 6 akt sprawy). Wynika z niego, że w dniu 18 sierpnia 2012 roku zapłata taka została dokonana. W tym samym dniu wszystkie kwoty zostały ponownie przelane z rachunku firmy oskarżonej na rachunek firmy świadka. W tym zatem zakresie zeznania świadka nie mogły zostać uznane za wiarygodne. W ocenie Sądu zeznania takie złożone zostały z obawy przed ewentualną odpowiedzialnością administracyjną lub karnoskarbową świadka.

Jeśli chodzi o pozostałe dowody w sprawie, Sąd nie znalazł podstaw aby uznać którykolwiek z nich za niewiarygodne, w szczególności, że są to dowody nieosobowe, których żadna ze stron nie kwestionowała ani nie podważała ich wiarygodności.

Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego należy uznać, że wina oskarżonej została w pełni udowodniona, a okoliczności popełnienia zarzucanego jej czynu nie budzą wątpliwości. Oskarżona M. Z. w momencie popełnienia przestępstwa spełniała wszelkie prawem przewidziane przesłanki do ponoszenia odpowiedzialności karnoskarbowej.

Ustawodawca w art. 62 § 2 k.k.s. spenalizował między innymi wystawienie faktur i rachunków nierzetelnych. Popełnienia tego czynu dopuszcza się podmiot zobowiązany do wystawienia faktury, który taką fakturę wystawia. Fakturą nierzetelną jest taki dokument, który nie odzwierciedla prawdziwego stanu rzeczy odnośnie jego istotnych elementów, w tym dokonania transakcji w ogóle. Zaznaczyć przy tym należy, że chodzi tu o taką niezgodność ze stanem rzeczywistym, która ma znaczenie dla postępowania podatkowego i obowiązku podatkowego.

Rozważając na temat odpowiedzialności za czyn określony w art. 62 § 2 k.k.s. może pojawić się wątpliwość, czy wystawiający nierzetelną fakturę nie popełnia przestępstwa z art. 271 k.k., w którym to przepisie penalizowane jest tzw. fałszerstwo intelektualne. Aby ustalić, czy sprawca ponosi odpowiedzialność za przestępstwo powszechne czy

też skarbowe należy wziąć pod uwagę przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2011 roku, Nr 177, poz. 1054), a w szczególności przepisy tej ustawy dotyczące obowiązku podatkowego od towarów i usług (VAT). Art. 108 ust. 2 wspomnianej ustawy przewiduje powstanie obowiązku podatkowego w przypadku wystawienia faktury bez ograniczeń, a więc także w przypadku wystawienia faktury niemającej w ogóle odzwierciedlenia. Biorąc pod uwagę zatem przepisy ustawy o podatku od towarów i usług wystawca faktury na usługę która nie zaistniała w ogóle, to jest tzw. „faktury puste”, będący zobowiązany do uiszczenia wynikającego z niej podatku zawsze narusza dyspozycję art. 62 § 2 k.k.s, jako wystawca faktury nierzetelnej, godzącej w obowiązek podatkowy.

W ocenie Sądu oskarżona przestępstwa dokonała umyślnie, z zamiarem bezpośrednim a jej czyn charakteryzował się wysokim stopniem zawinienia. Nie sposób przyjąć odmiennie, gdyż oskarżona doskonale wiedziała, że żadnych usług nie świadczone, a jednak wystawiła nierzetelne faktury. Wreszcie należy wspomnieć, że oskarżona w toku postępowania podatkowego potwierdziła, że nie świadczyła usług wskazanych w fakturach, czym de facto potwierdziła świadomość zawinienia swojego czynu.

W ocenie Sądu czyn popełniony przez oskarżoną cechował się wysokim stopniem szkodliwości społecznej. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego.

Przechodząc do rozważań dotyczących wymiaru kary, należy stwierdzić, że przepis art. 62 § 2 k.k.s. przewiduje karę grzywny do 240 stawek dziennych. Zgodnie z art. 23 § 1 k.k.s. wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej, zaś jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720. W myśl natomiast przepisu art. 23 § 3 k.k.s. ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, a stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Minimalne wynagrodzenie za pracę w chwili dokonania czynu, a więc w 2012 roku wynosiła na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2012 r. (Dz. U. Nr 192, poz. 1141) – 1500 zł. Jedna trzydziesta części minimalnego wynagrodzenia za rok 2012 wynosi więc 50 złotych, zaś czterystukrotność tej kwoty wynosi 20000 złotych. Biorąc pod uwagę możliwości orzeczenia ilości stawek dziennych grzywny jakie daje ustawa Sąd orzekł wobec oskarżonej 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 65 zł. Wysokość stawki Sąd ustalił w granicy zbliżonej do minimalnej jaką mógł orzec oraz wziął pod uwagę fakt, że oskarżona pomimo, że funkcję Prezesa Zarządu spółki sprawuje nieodpłatnie to jednak posiada majątek, chociażby w postaci akcji tej spółki, co sprawia, że jest w stanie ponieść ciężar orzeczonej kary.

Okolicznościami obciążającymi wobec oskarżonej w sprawie był w szczególności rodzaj naruszonego dobra, którym jest interes fiskalny Skarbu Państwa jak również stopień szkodliwości społecznej, gdyż swoim czynem zagroziła finansom Państwa i realizacji jego zadań. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył brak uprzedniej karalności oskarżonej, jak również fakt, że uiszcza ona należność publicznoprawną w postaci podatku od towaru i usług.

Zdaniem Sądu, kara orzeczona w takim rozmiarze nie przekracza stopnia winy oskarżonej jak i nie przekracza stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuściła. W ocenie Sądu orzeczona kara spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonej, ukazując jej naganność oraz nieopłacalność czynu jakiego się dopuściła, jak i powinna kształtować świadomość prawną społeczeństwa, stanowiąc dostateczną przestrożę przed popełnianiem podobnych przestępstw. Przede wszystkim jednak tak orzeczona kara powinna skłonić oskarżoną do przestrzegania prawa i zapobiec powrotowi przez nią do przestępstwa.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 624 k.p.k. oraz na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądzono na rzecz obrońcy wynagrodzenie tytułem obrony sprawowanej z urzędu, które to przepisy na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. stosuje się odpowiednio w sprawach o przestępstwa skarbowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.